

MA és MOST

Énekek: 30; 228; 231; 236.

Köszöntés: „A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztust aláhozza;) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.” Róm 10:6-8.

Alapige: „Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő múltán, amint előbb mondván volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket.” Zsid 4:7.

A Zsidókhoz írt levélben az Úr háromszor (Zsid 3:7, 15 és 4: 7) kiáltja a szívünkbe ezt a figyelmeztetést, mert el akar rettenteni minden Istennek való ellenszegüléstől és Urunk elleni lázadástól. A pusztában vándorló nép akkor lázadt fel Szabadító Istene és Ura ellen, miután látták, csodáit és jeleit, tisztán hallották akaratát és tudták az Isten irántuk való jó szándékát is. Azok a lázadók nem mehettek be Kánaán földjére, hanem az Isten csodáit és jeleit nagy hitetlenséggel semmivé téve, a pusztában az Isten haragjának büntetéseiben hulltak el valamennyien. Szentlélek nem háromszoros, hanem örök figyelmeztetése, hogy mi ne kövessük az ő lázadásukat!

Szentlélek a pusztai vándorlás után több mint 260 évvel Dávid (Kr. e. 1010-971) által (Zsolt 95: 7-8) Isten nagy szabadításának egy új napjáról prófétál. Ezt az új napot Zsidókhoz írt levél írója úgy értelmezi, hogy amennyiben a Mózes által történt szabadítás és a Józsué általi Kánaán birtokba vétele a teljesség maga lett volna és a végső cél, akkor Szentlélek nem prófétálna egy újabb napról. De mivel Dávid által prófétál erről a napról, mindenkit felszólít, hogy a Krisztus váltságában ismerje fel az Isten tökéletes szabadítását és üdvözítését. Ugyanakkor felszólít e kegyelmi hívásának meghalására, amikor Krisztus népét már nem Mózes, vagy Józsué hívására buzdítja engedelmességre, földi és mulandó országért, hanem az örökkévaló Krisztus hívására hallgatva hív engedelmességre az örök életért. Teljes lényéből kiált Dávid a Szentlélek által; bárcsak meghallanánk az Úr nekünk szóló Szavát!

Ennek a meghallásnak Istentől elrendelt napja, **ma** Krisztus Jézus által hozzánk is elérkezett, amely ma és most számunkra valójában most van.

Az Úr tehát ma szól, beszél hozzád és hozzám. Tudtunkra adja, hogy ismer, a nevünkön szólít. Elmondja, hogy a váltság jogán, - aminek tartalmát és tételeit az apostoli hitvallásunk foglalja össze – testestől-lelkestől, most és mindenkor az ő tulajdonát képezzük, Ő hozzá tartozunk, az övéi vagyunk.

Urunk hozzánk szóló beszéde nem pusztán hanghullámként tovatűnő fizikai jelenség, nem csupán hangként elszálló szó, nem valamiféle öncélú játék a hanggal, mint a csecsemőkori gügyögés, hanem megvalósult tettek és folyamatban lévő isteni cselekedet, a kotlóanya síró hívása mielőtt lecsapna a héja, hogy elragadjon egy kiscsibét. Személyesen az Úr az, aki ma, a most folyamatában hallatja velem és veled az Ő életre hívó Igéjét.

A hallatás nem csak azt jelenti, hogy Ő úgy szól, hogy a beszéde hallható, a hallatás azt is jelenti, hogy Ő hallóvá teremt téged és engem ugyanazon beszéde által. A hallatás azt jelenti, hogy az Úr kézen fog téged és elvisz oda, ahol a téged megszólító Szava hozzád és neked szól. Elvisz oda, ahol Ő a szívedre beszélhet!¹

Kérőddzük vissza a hallottakat! A hittanos gyermekeim őszintén kérdeznek vissza:

¹ Azért íme csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. Hós 2:13.

- „Beszél az Isten?” Ők őszintén mondják nekem:
- „Én még soha nem hallottam hozzám beszélni az Istent.”

Ez az őszinte gyermeki beszéd nem állítja azt, hogy az Isten nem beszél, azt sem, hogy hozzá nem beszél, legkevesbé azt, hogy nincs is Isten, csak azt mondja, hogy ő nem hallotta még hozzá beszélni az Istent. Valóban?

Mondják, hogy mi a kommunikáció korszakának emberisége vagyunk, ami Igénk üzenete szempontjából sajnos annyit jelent, hogy mi a naponta óránként, percenként és másodpercenként az özönvízként reánk zúduló információ áradta sodrásában fuldokolunk. Őszintén kérdezzük, hogy ebből a földet többszörösen beborító hatalmas hang-özönből ki képes még ma kihallani az Úr halk és szelíd hangját?

Ha az a bizonyos nagypéntek a pokoli istenkáromlások és ordítózasok vége-hosszat nem érő ördögi zűrzavara volt, akkor az általunk naponként hasonlóan megtévesztő információ áradat maga az özönvíz, egy olyan megfégezhetetlen folyó, amit a fenevad okád ki magából, hogy általa elpusztíthassa a Krisztus anyaszentegyházát.² A Föld-kerekség legtöbb embere csak ezt az elsodró információáradatot tapasztalja, ami olyan káoszt és zűrzavart okoz, amiben magunk is teljesen szétesünk. Nincs egyetlen olyan ember sem, aki e démoni áradat sodrásában képes lenne meghallani az Úr szelíd és halk szavát!

Kálvin szerint a hitetlen szíve olyan, mint az üllő, úgyhogy amikor az Isten igéjének kemény pörölye lecsap rá, az üllő keménysége miatt a legerősebb ütések is visszapattannak róla (János, Kálvin 2010, 77). „Tehát korántsem hatol beléjük az Isten igéje a szívnek és léleknek megoszlásáig. Ezért úgy látszik, hogy (az igének) ezt a tulajdonságát csakis a hívőkre kell vonatkoztatni, mert csak nekik vág elevenükbe az ige. Pedig a szöveg összefüggése azt mutatja, hogy ez a tétel általános, sőt éppen az elvetettekre is kiterjed.”³

Tusakodjatok a hitért⁴, - szólít fel Szentlélek. Azért a halk és szelíd szóért, Igéért és a belőle fakadó hitért nekünk is fel kell mennünk a sziklahegy csúcsára, ahogy Illésnek, vagy Mózesnek és minden más halló és látó embernek is el kellett jutnia arra az Isten által előre elkészített magaslat oltalmába, ahol kiragad az Úr a világban tomboló ördög pusztító útjából. Nem fogsz örvideni, ha most megmondom, hogy mi lényegében ennek a kösziklának az egyetlen biztos oltalmat adó csúcsa. Ez bizony a kereszt és a Krisztussal együtt megfeszített állapot, az egyetlen olyan lehetséges létezés, amiben a bűnös ember tisztán hall, világosan lát, valamint megtévesztések és csalások nélkül érez, tapasztal. A hívőket – mondja Kálvin csak akkor lehete az Isten iránti engedelmisségre bírni, ha az evangélium valósággal megáldozza őket Istennek, s ha így meghal a saját akaratak; csak akkor tudják felfogni az isteni bölcsesség világosságát, ha bennük megsemmisül a testi bölcsesség (János, Kálvin 2010, 77). Az Úr Jézus jobbán megfeszített lator állapota ez. Ezen kívül minden más élethelyzet és állapot maga az eszeveszett sodródás az ördög okáta kozmikus káoszban. Nincs tehát egyetlen olyan ember sem, aki e démoni áradat sodrásában képes lenne meghallani az Úr szelíd és halk szavát! Ezért a halk és szelíd szóért, Igéért nekünk is fel kell mennünk a sziklahegy oltalmának erre csúcsára. A Mont

² Jel 12:15-17.

³ Kálvin János: A Zsidókhoz írt levél magyarázata. Kiadja a magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest, 2010. oldal 77.

⁴ Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak nektek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak nektek, hogy tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott. Mert belopózkodtak valami emberek, akik régen előre beirattak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Istent, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint akik egyszer [már] tudjátok, hogy az Úr, amikor a népet Egyiptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, akik nem hittek, elvesztette. Júd 1:3-5.

Everest milliárdnyi embernek teljesen megközelíthetetlen és elérhetetlen, de a Megfeszített Krisztus oltalma mindenki számára elérhetetlen, mert oda semmilyen emberi önerő, leleményesség, lelki és fizikai technika, senkit nem tud elvinni. A Megfeszített Krisztus oltalma csak és kizárólag a kegyelemes Isten irgalmas szabadítása által lehet kinek-kinek a saját oltalma és a közös oltalmunk.

Örökkévaló Istenünk és Atyánk kezdettől fogva szól és beszél, nemcsak úgy általában, hanem hozzánk és személyesen nekünk. A Zsolt 139 tanúbizonysága szerint az Úr már a fogantatásunkat megelőzően elkezdett beszélni hozzánk. Teremtő Istenünk és Atyánk beszéde megelőzte bármely testrészünk létrejöttét, keletkezését, kiformalódását. Semmilyen formánk és alakunk még nem volt, de teremtő Urunk már beszélt hozzánk, és azóta is szüntelenül szól, hív. Az Ő hozzánk szóló teremtő Szavának köszönhetjük a mai kegyelmi napot, a mostani kegyelmi órát, a MOST-nak nevezett kegyelmi téridőt.

Egy fél perc erejéig gondolkozz el azon, hogy mi az a hívás, ami ma téged ide hozott, egyáltalán hogyan jöttél ma ide? Hol ennek a nagy hívásnak a kezdete, mi ennek a hívásnak a **mostan**-ja és mi ennek a hívásnak a vége? Milyen kapcsolat van az Isten hívása és a te utad között? Hol volt a te füled és hallásod, amikor elkezdődött ez a hívás, hol van a füled és hallásod most, amikor hozzád érkezett ez a hívás, és hol lesz a füled és a hallásod akkor, amikor végső céljába ér ez a hívás? Látnod kell az Isten hívásának ezt az útját, látnod kell az így hívott önmagad! Mit látsz tehát? Mit hallasz, és mit érzel?

Látod-e őszüleidet, szép, ük, déd, nagy és közvetlen szüleidet, mint egy hosszú, folyamatos, genetikai, történelmi optikai kábelt, amelyen keresztül teljesen közvetlenül ér el hozzád az Istenből fakadó örök életnek nevezett fénysebességű információja? Te most ebben a láthatatlan és mégis folyamatosan készülő optikai szálban az Isten információja és fénye vagy, ez az Isten akarata! Isten azt akarja, hogy ezt az örökkévalóságot betöltő üzenetet senki és semmi ne törje meg. Mennyei Teremtő Atyád és Istened azt akarja, hogy téged senki és semmi ne törjön el, ne szakíson ketté, ne ronscoljon szét, ne oltson ki, mert azt akarja, hogy te az Ő örökkévaló világossága és élete légy megszámlálhatatlan mások számára, akiket most még csak egyedül Ő ismer és Ő készül a nevükön szólítani. Teremtő Atyánk azt akarja, hogy te veled együtt és te általad tegye hallhatóvá a hangját, láthatóvá az arcát a bennünket követő nemzedékeknek.

Azt kérde, hogy milyen hangon akarja mindezt az Isten? Talán édesanyád hangján, édesapád hangján, bárki hangján, akinek szelíd beszéde megtöri megcsontosodott szíved kéréget.⁵

Ez az a pont, ahol fellép egy ezzel teljesen ellentétes másik akarat, a teljes elsüketülés és elsötétülés haláli akarata. Valaki azt akarja, hogy te most azt mond, hogy te hozzád Isten soha semmilyen körülmény között nem beszélt, neked soha semmit nem mondott, téged meg nem hallgatott. Isten elérhetetlen messzeségben van tőled, soha közel nem jött hozzád, ami azt jelenti, hogy Krisztus testet öltése és a váltság maga, rád nem vonatkozik, téged messze kikerült, teljesen érintetlenül hagyott.

Látod-e már? Isten azt akarja, hogy te vele együtt mond az Ő váltságát és hívását, azt akarja, hogy ez a hívás töretlen legyen, azaz te rajtad ne törjön meg, ne szakadjon meg, sőt azt akarja, hogy te rajtad, általad, benned a lehető legerősebbre növekedjen és tovább haladjon az idők végezetéig. De előáll egy másik akarat és az megtörni és kioltani akarja mindazt, ami isteni, szent és igaz. Azt ordítazza benned, hogy Isten téged messze elkerül, hozzád nem beszél, neked semmit sem mond, téged nem hallgat meg, egyetlen igéjét sem bírta reád.

⁵ Vesdd össze: Péld 17:22; 14: 30; 15: 30; 10: 1 és Péld 25:15 „Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot.”

Mit gondolsz, a hallottak alapján ez utóbbi állítás halmaz megfelel-e az Isten igazságának és valóságának? Én hangosan mondom, hogy halld! Az, hogy az Isten hozzád nem szól, veled nem beszél és csak egyetlen ígétjét sem bízta rád, ez mindenestől fogva az ördög személyes hazugsága, aki kezdettől fogva hazug és embergyilkos. Tudja az ördög, hogyha neki hiszel a hazugsága kiolt benned minden fényt és akkor ő magával ragadhat a halálba.

Nem, nem alhat ki pislákoló világosságod! Jézus Krisztusról, örökkévaló főpapunkról prófétálta Ézsaiás, hogy Ő a pislákoló gyertyát (mécsest) nem oltja ki; bizony nem. Krisztus nem eloltja a lápást, hanem megtisztogatja és friss olajjal tölti fel, hogy teljes erejében világíthasson.⁶ Ezt tette most is! Ő világosságnak teremtett, hogy te örökre világosság légy (Máté 5:14)! Ne köves a világosság elbukott angyalát (2Kor 11:14), ki a neki készített kárhozatba akár magával rántani. Nem, neked Krisztus örök életet készített!

Krisztus azt mondja neked, hogy ma, ha hallod Őt, ne keményíts be! Ne játszd a kemény fiút, se a kemény csajt. Emlékezz:

- „Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranylánc a te nyakadra. Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédüket.” Péld 1:8-10.

A kisgyerek is akkor mondja a leghatározottabban, a legkeményebben nemet, amikor tisztán érti, hogy egészen konkrétan mitől lett eltiltva. A bekeményítés tehát, tudatos, szándékos akarat ellenszegülés.

Odafigyelheszt a logikai csapdára is, erre picike kis „ha” szóra. „Ha hallod.” Mondhatod ám, hogy talán hallottam valamit, de nem az Úr szólt ma hozzám. Óh, az csak egy ember, ja, az csak egy szubjektív vélemény (...)! Hát igen, csak édesanyám, csak édesapám, csak nagyszülőm, csak a testvérem, az csak a barátom, csak a pap. Ez az úgynevezett „csak” a legalattomosabb, a leggyalázatosabb tolvaj és rabló; épp itt az ideje tetten érni, leleplezni és igazságot szolgáltatni. ez a *tolvaj „csak”*, már maga a szándékos megkeményedés! Mert amikor édesanyád szelíd szeretettel életmentő ígét mond neked, akkor ő nem csak édesanyád hangja, hanem személyesen az Úr. Hasonlóképpen, amikor édesapád, talán egy vesszővel is nyomatékosítva bünt, gonoszt eltávolító⁷ életmentő ígét szól és cselekszik, akkor ő nem csak apa, hanem személyesen az Úr. Jézus mondja:

- „Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött.”⁸ Luk 10:16.

Bár csak teljes lényemből szólhattam volna most az Úr ígétjét, vajha meghallottuk volna ma az Ő üdvözítő hívását az engedelmisségre és az örök életre. Ezért így könyörgöm:

- Vedd el most Uram a bekeményítő kő szívem és add nekem a Te halló, értő, érző és engedelmes hús szívedet! Ámen.

Áldás: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” Róm 10:9 – 10.

⁶ 2Móz 25: 37-38; 2Móz 30:8; 3Mózes 24: 1-4; 2Móz 40:4; 2Móz 40:25.

⁷ Vö.: Péld 23:13-14; A kékek [és] a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások. Péld 20:30.

⁸ Mk 6: 11 és Mt 10: 14.